

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/324/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217428
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217428.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Duditša a sudkýň JUDr. Evy Feťkovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Vsa č. k. 11C/119/2012-85 zo dňa 12. marca 2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanej proti žalobcovi n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená tvrdeným nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Spišská Nová Ves, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. Žalovanému náhradu trov konania súd prvého stupňa nepriznal.

Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že súd prvého stupňa v jednotlivých exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP),
- rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením č. k. 11C/119/2012-7 zo dňa 09.10.2012 spojil súd prvého stupňa na spoločné konanie vecí vedené pod sp. zn. 11C/119/2012, 11C/149/2012, 11C/172/2012, 11C/184/2012, 11C/270/2012 a 11C/282/2012 s tým, že spoločné konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 11C/119/2012. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukázal na to, že v jednotlivých žalobách sa vyskytuje viacero nedostatkov, napr. že sú zmätočne označení povinní, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní. Čo sa týka žalobcom uvádzaným prietahom v konaní poukázal na to, že „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k

zabráneniu prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky.

Súd prvého stupňa sa oboznámil v tomto spoločnom konaní s jednotlivými exekučnými spismi Okresného súdu Spišská Nová Ves, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Exekučnými titulmi vo všetkých exekučných veciach boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu, s výnimkou veci 3Er/130/2004 (11C/172/2012) kde titulom bola notárska zápisnica. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že námietka žalovaného poukazujúca na nedostatky žalobných návrhov nie je dôvodná, pretože žalobca správne označil účastníkov konania, opísal skutočnosti, na základe ktorých uplatnil svoj nárok, označil dôkazy, uviedol, čoho sa domáha, a preto postup v zmysle § 43 ods.1 O.s.p. považoval za nedôvodný. Rovnako sa súd prvého stupňa vysporiadaval s uplatnenou námietkou premlčania uplatneného nároku žalobcu zo strany žalovaného a dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo a žalobné návrhy boli podané v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/119/2012, 11C/149/2012 a 11C/184/2012 (žaloby označené žalobcom ako ISTINA RS) žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/270/2012 a 11C/282/2012 (žaloby označené žalobcom ako NZP) v nerozhodnutí o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote. V daných veciach trojročná premlčacia doba mohla začať plynúť momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie právnomu zástupcovi žalobcu v exekučných veciach, keďže až vtedy sa mohol dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí súdneho exekútora. Žalobné návrhy boli žalobcom na súde prvého stupňa podané dňa 27.09.2012 vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 11C/172/2012 (žaloba označená žalobcom ako ZE), v ktorých žalobca namietal neskoré rozhodnutie o jeho návrhu na zmenu exekútora, premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora. Vo všetkých uvedených veciach súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol v roku 2011, teda aj v týchto prípadoch bol žalobný návrh podaný včas.

Súd prvého stupňa právne posudzoval vec podľa ust. §§ 3, 5, 6, 9, 15, 17 a 19 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 a § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a § 45 zákona č. 244 /2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/119/2012, 11C/149/2012 a 11C/184/2012 žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a preskúmal exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučného súdu tým, že preskúmal skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok. Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam súd prvého stupňa mal preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. Vo všetkých uvedených veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu a vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv alebo na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných súdov. Súd prvého stupňa poukazujúc na ust. § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z. zdôraznil, že v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. rozhodcovského súdu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia NS SR (5Cdo 439/2012, 6Cdo 290/2012), či rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011). Preto dospel k záveru, že posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Okrem toho, že exekučný súd mal nielen oprávnenie, ale aj povinnosť preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, súd prvého stupňa uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože otázka nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť riešená ako predbežná otázka v konaní o náhradu škody. O nezákonnosti rozhodnutia musí byť rozhodnuté príslušným súdom, ktorý rozhodnutie zruší alebo zmení a takéto rozhodnutie je pre rozhodovanie v konaní o náhrade škody záväzná. Oboznámením sa s

exekučnými spismi, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, mal súd prvého stupňa za preukázané, že ani jedno rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť.

Skutočnosť, že Okresný súd Spišská Nová Ves rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote uviedol žalobca ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/270/2012 a 11C/282/2012. Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam mal súd prvého stupňa za preukázané, že v oboch prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté pre nezákonnosť exekučného titulu, ktoré priznávalo nedovolené plnenie v rozpore s dobrými mravmi. Vo všetkých prípadoch šlo o spotrebiteľské zmluvy, takže exekučný súd žiadosti posudzoval aj podľa zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa ustanovení OZ týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. Okrem toho lehota podľa § 44 ods. 2 EP platí v prípadoch, ak súd vydá poverenie na vykonanie exekúcie a nie v prípade zamietnutia žiadosti súdneho exekútora. V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia tunajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovali prieťahy v daných exekučných konaniach, a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti súdu prvého stupňa v uvedených veciach. Podľa oboznámených spisov č. 22/2010, č. 34/2010 a č. 12/2011 a to odpovedí na sťažnosti žalobcu na prieťahy v konaní, sťažnosti žalobcu boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V neposlednom rade súd prvého stupňa poukázal aj na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Okresný súd nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom ani v exekučnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných veciach a nedostatok právomoci Okresného súdu Spišská Nová Ves na rozhodnutie o prieťahoch, mal súd prvého stupňa, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere žalobca dôkazné bremeno neuniesol.

Pokiaľ sa týka veci vedenej pôvodne pod sp. zn. 11C/172/2012 žalobca namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci v tom, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE). Z oboznámeného exekučného spisu 3Er/130/2004 súd prvého stupňa zistil, že po podaní návrhu na zmenu exekútora v 30-dňovej lehote, boli exekučným súdom zaslané pôvodnému exekútorovi žiadosti na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov a predloženie exekučného spisu. Následne po predložení exekučného spisu a vyčíslení trov exekúcie bolo o návrhoch na zmenu súdneho exekútora rozhodnuté. Súd prvého stupňa preto konštatoval, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd prvého stupňa preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho návrh v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa ust. § 142 ods.1 O.s.p.. Žalovaný si nárok na náhradu trov konania v písomnom vyjadrení uplatnil, avšak trovy nevyčísľil v stanovenej lehote podľa § 151 ods.2 O.s.p. a zo spisu výška trov náhrady trov konania nevyplýva, preto súd prvého stupňa náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 205 ods.2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods.1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods.2 písm. c/ a f/ O.s.p. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odvolateľ namietal postup súdu prvého stupňa, ktorý vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania s odôvodnením, že žalobca sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil.

Odvolaateľ tvrdí, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a ak tak spravil, odňal žalobcovi právo na konanie pred súdom. Obsahom žiadosti o zrušenie pojednávania bola námietka, že konajúci sudca je vylúčený, pričom poukázal na to, že Krajský súd v Trnave svojím rozhodnutím v právne a skutkovo zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov z rozhodovania a vec prikázal na prejednanie inému súdu a rovnako rozhodovali Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove. Za týchto okolností neobstojí názor Krajského súdu v Košiciach vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, a preto ústne pojednávanie nemalo byť vykonané. Žalobca pritom trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, avšak iba na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Ďalej žalobca namieta, že sa nemohol vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ani k dôkazom ktoré súd vykonal. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa právo na kontradiktórne konanie, ktoré bolo v tejto veci porušené. Konajúci súd neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam vecí. Žalobca ďalej namieta, že nebolo možné vo veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože tým došlo k porušeniu práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Ďalej žalobca namieta, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p.

Pokiaľ sa týka majetkovej škody namieta odvolateľ názor súdu prvého stupňa o jej nedôvodnosti, pretože konajúci súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje, a preto je v tejto časti rozhodnutie súdu nepreskúmateľné. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Konajúci súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy, súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočného priet'ahu. Ak sám konajúci súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, mal konštatovať porušenie práva a priznať nemajetkovú ujmu žalobcovi.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. preskúmal rozsudok spolu s konaním ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

Odvolací súd predovšetkým považuje za potrebné uviesť, že prevažná väčšina odvolacích námietok žalobcu je irelevantná vo vzťahu k napadnutému rozsudku. Odvolateľ v odvolaní uvádza námietky, ktoré žiadnym spôsobom nekorešponujú priebehu konania vo veci samej a dôvodom, pre ktoré súd žalobu zamietol.

Takýmito irelevantnými námietkami sú námietka vo vzťahu k skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, námietka skutočnosti, že žalovaný sa vo veci nevyjadril napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu a námietky vo vzťahu k posúdeniu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Z obsahu spisu vyplýva, že vo veci bolo nariadené ústne pojednávanie na deň 12.03.2014, ktorého sa účastníci konania nezúčastnili. K námietke žalobcu proti neodročeniu pojednávania sa odvolací súd vyjadriť v ďalšej časti tohto odôvodnenia. Keďže však ústne pojednávanie vo veci bolo nariadené a bolo vykonané, je odvolacia námietka žalobcu o neuskutočnení ústneho pojednávania irelevantná.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný sa k žalobe podrobne vyjadril písomným podaním zo dňa 4.2.2013 (č. I. 30 spisu). Preto odvolacia námietka vo vzťahu k možnosti rozhodnutia rozsudku pre

zmeškanie je neopodstatnená. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu 18.2.2013.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods.1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 12.3.2014, keďže bola zachovaná aj lehota na prípravu pojednávania v zmysle ust. § 115 ods.2 O.s.p.. Na tomto pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov v zmysle ust. § 129 ods.1 O.s.p. ich prečítaním (č. l. 83 a 84 spisu).

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tento práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný, ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a pokiaľ by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejme, že zásada kontradiktórnosti konania ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Irelevantná je odvolacia námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods.2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako bolo uvedené vyššie.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o majetkovej škode a nemajetkovej ujme z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplýva, že dôvodom pre nepriznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy bolo zistenie konajúceho súdu, že vo veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a pokiaľ sa týka nezákonného rozhodnutia neexistuje žiadne také rozhodnutie, ktoré by bolo príslušným orgánom zrušené pre jeho nezákonnosť, čím neboli naplnené dôvody, pre ktoré by bol daný základ žalovaného nároku.

Odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k posudzovaniu výšky škody a nemajetkovej ujmy sú teda rovnako bezpredmetné a nemajú žiaden vzťah k napadnutému rozsudku.

Jediná odvolacia námietka, ktorá je relevantná vo vzťahu ku konaniu vo veci samej a k napadnutému rozsudku sa týka vykonania pojednávania dňa 12.3.2014 po podaní žiadosti o odročenie pojednávania v súvislosti s námietkou, že vo veci rozhodol vylúčený sudca.

Odvolací súd po preskúmaní rozsudku aj konania, ktoré mu predchádzalo však dospel k záveru, že ani tento odvolací dôvod nie je naplnený.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Odvolateľ namietal, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd vec prejednal v jeho neprítomnosti hoci na to neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a navyše vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci na to nie sú splnené predpoklady uvedené v ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec

prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Predpokladom pre prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, na ktoré sa tento nedostaví ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie.

Podľa § 115 ods. 2 O.s.p. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Z obsahu spisu vyplýva, že účastníci konania boli predvolaní na pojednávanie nariadené na deň 12.3.2014 písomne, pričom žalobcovi, jeho právneho zástupcovi aj žalovanému mu bolo predvolanie doručené dňa 27.1.2014, čím bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalobca doručil dňa 6.3.2014 elektronickými prostriedkami súdu prvého stupňa návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. V podaní namietal, že nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu o tom, že sudcovia OS Spišská Nová Ves nie sú vylúčení z prejednávania veci. Uviedol, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR z dôvodu porušenia jeho práva na súdnu ochranu a práva na zákonného sudcu a práva na prerokovanie veci nestranným súdom. Navrhol pojednávanie zrušiť až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v pojednávaní nepokračovať. Zároveň navrhol, aby súd konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti. Trvá zároveň na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná. Posudzovanie námietky musí byť reštriktívne. Dôvodnosť námietky porušenia nestrannosti je podporená pomerom sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, vylúčený je sudca preto, že získal o veci poznatky iným spôsobom než z dokazovania a do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti.

Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 12.03.2014 (č. I. 83 spisu) vyplýva, že konajúci súd skonštatoval, že o rovnakom návrhu žalobcu už bolo rozhodnuté, preto posúdil návrh na zrušenie pojednávania, resp. na jeho odročenie tak, že nespĺňa požiadavku ustanovenú v § 119 O.s.p.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením z 23.5.2013 č. k. 11C/119/2012-51 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Išlo o návrh s rovnakým obsahom, ako v žiadosti o zrušenie pojednávania zo 6.3.2014. Uvedené uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Košiciach z 27.11.2013 č. k. 11Co/308/2013-72.

Súd prvého stupňa sa okrem toho venoval posúdeniu návrhu na odročenie pojednávania v odôvodnení rozsudku (strana 6 odôvodnenia). K dôvodom, pre ktoré žalobca žiadal odročenie pojednávania uviedol, že o nevyvúčení konajúcej sudkyne bolo rozhodnuté nadriadeným súdom.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žiadosť o odročenie pojednávania, označená ako návrh na zrušenie pojednávania neobsahuje dôvody, ktoré bolo potrebné nariadené pojednávanie odročiť.

O skutočnosti, že konajúca sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 22.10.2012 č. k. 1NcC/40/2012-13.

Námietka odvolateľa, že vo veci koná vylúčená sudkyňa teda nie je dôvodná, pretože o nevyvúčení bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu, ktorým je súd viazaný.

Z uvedených dôvodov teda nie je naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. Rovnako nie je daný ani § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., pretože v konaní nebol preukázaný taký postup súdu, ktorým by sa odvolateľovi odňala možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd je teda toho názoru, že súd prvého stupňa riadne a úplne zistil skutkový stav veci, tento zistený skutkový stav podriadil pod relevantné ustanovenia hmotného práva, ktoré na danú vec

správne aplikoval a interpretoval. V konaní nebola zistená taká vada, ktorá by mala za následok zrušenie napadnutého rozsudku, preto odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím § 224 ods. 1 O.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, ale trovy odvolacieho konania mu nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.